

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نياشد تن من مباد
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Literary-Cultural

ادبی - فرهنگی

نعمت الله مختارزاده
شهر - اسن - المان

سپندِ مجمر

ای که هستی شاعرِ دورانِ من
مهربان ، از جمله یارانِ من
اندین غربتسرا ، چون جسم و روح
من اگر جانم ، تویی جانانِ من
در دیارِ بیکی ، هر آشنا
ظاهراً گردد ، همی قربانِ من
لیک در باطن ، همیشه منتظر
خنجری بر حنجرِ لـرزانِ من
شرطِ یاری ، پُشتِ سر گفتنِ خطا
پیشِ رو گوید اگر نقصانِ من
می نمایم جان بقربانش همی
تا وفا بر عهد و بر پیمانِ من
بارها لطفِ عزیزان شد نصیب
طعنه بر ایمان و بر ایقانِ من
گنگ و کور و کر ، همیشه لاجواب
هرچه بشنیدم ، ازین و آنِ من
لازمِ گفتنِ نباشد ، ای عزیز

کس ندارد طاقتِ افغان. من
گفتنی ها جمله باشد در دلم
مونس. شبهای بی پایان. من
همچو سیماب ، آب بنماید جگر
جاری گردد از رگ و شریان. من
سوزدم هر لحظه مغزِ استخوان
تا شود پیدا ، همه پنهان. من
شعله ور گشته مفاصل ، آنچنان
سایل بنگر ، قطره باران. من
لاله روید از مزارم ، داغدار
بنگری زخم دل بریان. من
یا چو شمع انجمن ، سر تا به پا
ساختن ، یا سوختن شایان. من
روز و هفته ، ماه و سال و قرنها
بگذرد آخر چنین دوران. من
ای دریغا ، عمر ، بیحاصل گذشت
از ثمر ، خیری ندیده ، خوان. من
نوجوانی رفت از کف ، حسرتا
مُشتِ پیری سخت ، بر دندان. من
قامتِ سروم خمید ، همچون کمان
از جفای قومی و خویشان. من
ریشه هایم را بُریدی ، ای تبر
دسته ات ، از شاخه ریّان. من
سنگِ بیدادِ فلک ، پایم شکست
از حسادتهای چون اخوان. من
یوسف از جورِ برادر ها به چاه
وای از بیدادِ فرزندان. من
تهمتی بستند بر بیچاره گرگ
این بشیر و پیرهن ، برهان. من

کور شد یعقوب ، از هجرِ پسر
خون چکد تا حشر ، از چشمانِ من
از فراقش دوخت ، پیراهن زغم
با جفایش سوخت ، هر امکانِ من
او که بینا از بشیرِ پیرهن
پیرهن شد باعثِ نسیانِ من
نیست یک مونس مرا ، نه همدمی
تاز صدقِ دل ، کند پرسیانِ من
خونِ دل دادم که بار آرد ثمر
لکه ها بر پاکیِ دامانِ من
تابه پا آمد ، گرفتم دستِ دل
دل شد و ببرید ، دست از جانِ من
از وفا ، آسان نمودم مشککش
لیک شد مشکل ، همه آسانِ من
حیف رفت و همدمِ اغیار شد
تیشه زد بر ریشهٔ ایمانِ من
دانه خوری دامِ هر زاغ و زغن
گفت ! ایشانند ، پشتیبانِ من
ناگهان بر گرگ و کفتار و پلنگ
صید گشتی طفلکِ نادانِ من
من که بد هرگز نکردم با کسی
این یکی وزن و دگر میزانِ من
صاحبِ جاه و جلال و منزلت
هر یک از خیراتِ دسترخوانِ من
حال جالس بر مقامِ غیرت اند
اسپِ شان از ننگ شد تازانِ من
اینچنین نابخردانِ بی وقوف
روزِ بد بی ساز و می رقصانِ من
زین نمک پروردگانِ ناسپاس

شور گشته ، پسته خندان من
شور شور و گه گهی هم ، بی نمک
بس کف دست و سرانگشتان من
بر وفای ما ، جفا پاداش شد
از صفا ، فوج خطا ، بطلان من
تا خراب آباد تن را ساختند
سوختند آباد و هم ویران من
بس زدندم زخم کاری با زبان
نیش عقربها شدی مهمان من
نیست دیگر طاقت و صبر و قرار
تا زبان در داخل زندان من
حرق شد احباب خاموشی و عجز
چون حریر نامه فرزان من
خرق استار حیا را اندکی
با صریر خامه جولان من
ای برادر ، ذره ای از درد دل
شد سپند مجمر سوزان من
تا ز چشم بد ، نگهدارد ترا
مفت نفروشی و نه ارزان من
اشک حسرت ، حاصل عمرم نگر
دامن پیر لؤلؤ و مرجان من
گوهر مهر مرا اندر دلت
کن حمیل خاطر پژمان من
زانکه هرگز می نیابی در جهان
عطر و بوی سنبل و ریحان من
عمر فانی است و ناگه بگذرد
تا شگوفد ، غنچه خندان من
اینجهان هرگز نمی ارزد به که
تا توانی ، خدمت انسان من

آنکه بر تو بُرد ، از من میخکی
از تو آرد چکش و سندان. من
گر سپاری **حافظ شیراز** را
پس بگیری **طاهر عریان**. من
حرف مردم را شنو ، باور مکن
هر غنا فقر و گدا ، سلطان. من
دان غنیمت ، صحبت ابرار را
بهر خدمت ، وارد میدان. من
دست و دل بردار ، از خیل شیر
زیور پر ارزش خوبان. من
پُشت بوم و باشه هارفتن ، چرا ؟
عندلیب خوشنوا ، خوشخوان. من
بلبل معنا ، به یک جوش و خروش
با ملیح لحنی از الحان. من
در ترنئی و تغئی ، روز و شب
مست کرده عالم امکان. من
این بیان از من نبودی ، ای رفیق
گفت ! بنویس ، این یکی فرمان. من
تا نوشتم ، درد دل مهلت نداد
خون چکید از دیده گریان. من
ز آتش هجر و فراق میهنم
شد خزان ، ناگه بهارستان. من
برگ پائیزش گرفت از صورتم
رنگ و بیرنگی شدی حیران. من
آه آتشبار ، شبها تا سحر
گر می آغوش یخ بندان. من
پاره های اخگر حب و وفاق
صیقل آینه وجدان. من
حال بسپارم امانت را به تو

بر همه اعلان نما احسان. من
با شاعر. وحدتِ عالم ، به پیش
عاقلان و ای خردمندان. من
با محبت ، جان فدای همدگر
جلوه گر تا آیه رحمان. من
فضلِ حق گردد نصیب هریک از
بندگان. مخلصِ یزدان. من
نقطه بگذارم همینجا ناگهان
شیخ و ملا ، در پی کفران. من
« نعمتا » هر مجرمی ، محرم شود
نقطه ای گردد اگر فقدان. مکن